

Arrest

nr. 246 154 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HUYBRECHTS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2020, met kennisgeving op 17 juli 2020, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: I. (...)
Voornaam: B. (...)
Geboortedatum: (...).1990
Geboorteplaats: Gracanica, Pristina
Nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De betrokkene is houder van een Servisch nationaal paspoort geldig tot 14.06.2022. Uit de vragenlijst hoorplicht blijkt dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft. Betrokkene zit sinds 14.09.2015 gevangen op het Belgisch grondgebied. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is dan ook ruimschoots overschreden.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen en aan beschadiging-vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, feiten waarvoor hij op 02.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en aan sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld door de politierechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden + 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, met gebruik of vertoon van wapens, aan woonstschennis met geweld, bedreigingen of braak, door twee of meer personen, aan verkrachting op meerderjarige en aan afpersing als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 27.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis dd. 27.11.2015 blijkt dat betrokkene op zoek was naar geld en/of drugs en dat hij hiertoe niet enkel grof geweld gebruikte, maar dat de slachtoffers meer dan een uur werden geslagen en vernederd. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij geen enkel respect had voor de slachtoffers, doch hen eerder aanzag als eerder marginale personen, die dan ook maar het slachtoffer mochten worden van zijn aanhoudende geweldplegingen. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-onwettig bezit, cannabis, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 22.06.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden. De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daan/an'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/

Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Betrokkene beweert sinds 2004 in België te verblijven (zie hoorrecht). Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij hier op 27.05.2004 werd ingeschreven als kind van een asielzoeker-ouders (op 14 jarige leeftijd). Deze procedure werd op 08.11.2005 afgesloten en betekend door een negatieve beslissing van de vaste beroepscommissie (VBC). Op 22.11.2005 en op 25.04.2007 werd er door de ouders van betrokkene een aanvraag voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 aangevraagd voor henzelf en voor hun 5 kinderen. Op 14.12.2007 werd dan ook een tijdelijk verblijf toegekend aan het gezin. Dit tijdelijk verblijf wordt tot op heden verlengd door de ouders van betrokkene. Het tijdelijk verblijf van betrokkene zelf, geldig tot 06.01.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kon niet verder verlengd worden. In de beslissing dd. 30.10.2017, hem betekend op 13.11.2017, werd namelijk bepaald dat betrokkene, omwille van zijn onafgebroken opsluiting sinds 13.09.2015 en omwille van de meerdere veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen, onmogelijk nog economisch actief kan zijn en geen recente en effectieve tewerkstelling kan aantonen.

Hierdoor toont betrokkene niet meer aan dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Het beroep tegen deze beslissing werd op 12.04.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Ook blijkt uit de verklaringen van betrokkene (zie hieronder) dat betrokkene veel familie heeft in België. Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken.

□ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen en aan beschadiging-vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, feiten waarvoor hij op 02.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en aan sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld door de politierechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden + 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, met gebruik of vertoon van wapens, aan woonstschennis met geweld, bedreigingen of braak, door twee of meer personen, aan verkrachting op meerderjarige en aan afpersing als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 27.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis dd. 27.11.2015 blijkt dat betrokkene op zoek was naar geld en/of drugs en dat hij hiertoe niet enkel grof geweld gebruikte, maar dat de slachtoffers meer dan een uur werden geslagen en vernederd. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij geen enkel respect had voor de slachtoffers, doch hen eerder aanzag als eerder marginale personen, die dan ook maar het slachtoffer mochten worden van zijn aanhoudende geweldplegingen. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-onwettig bezit, cannabis, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 22.06.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden. De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor

de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 17.10.2019 gehoord door de migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde toen in België te verblijven sinds 2004. Hij kwam vanuit Duitsland waar hij opgroeide bij zijn grootouders. Verder geeft betrokkene aan in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten (paspoort) en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts wist hij hier nog aan toe te voegen in België een duurzame relatie te hebben met S.B. (geen recht op verblijf), familie (ouders, broer, zus en neven - allemaal geen recht op verblijf) en minderjarige kinderen te hebben in het Rijk. Namelijk 3 kinderen waarvan één met een Belgische onderdane dat niet erkend werd door hem (erkenning stopgezet omdat zijn verblijf werd ingetrokken) en 2 kinderen met S.B. (geen recht op verblijf). Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft, genaamd S.B. en dat zij samen twee zonen hebben (N., geboren op 31.10.2013 en B, geboren op 26.02.2015).

Uit het administratief dossier blijkt dat geen van deze persoon recht op verbleef heeft in België. Ook blijkt uit het administratief dossier van zijn vriendin dat zij zich in februari 2020 in Duitsland bevond waar zij op 05.02.2020 internationale bescherming verzocht heeft. Er kan dan ook besloten worden dat de kinderen en partner van betrokkene geen recht hebben op verblijf in België. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn familieleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen omwille van een gezinsleven met zijn partner en kinderen. Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat betrokkene er niet is opgegroeid en nooit op zijn eigen benen heeft gestaan, volstaat ook geenszins om te kunnen spreken van een vrees in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen en aan beschadiging-vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, feiten waarvoor hij op 02.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en aan sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld door de politierechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden + 3 maanden (intrekking WH). De

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, met gebruik of vertoon van wapens, aan woonstschennis met geweld, bedreigingen of braak, door twee of meer personen, aan verkrachting op meerderjarige en aan afpersing als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 27.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis dd. 27.11.2015 blijkt dat betrokkene op zoek was naar geld en/of drugs en dat hij hiertoe niet enkel grof geweld gebruikte, maar dat de slachtoffers meer dan een uur werden geslagen en vernederd. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij geen enkel respect had voor de slachtoffers, doch hen eerder aanzag als eerder marginale personen, die dan ook maar het slachtoffer mochten worden van zijn aanhoudende geweldplegingen. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-onwettig bezit, cannabis, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 22.06.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden. De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico op een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken :

Betrokkene beweert sinds 2004 in België te verblijven (zie hoorrecht). Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij hier op 27.05.2004 werd ingeschreven als kind van een asielzoeker-ouders (op 14 jarige leeftijd). Deze procedure werd op 08.11.2005 afgesloten en betekend door een negatieve beslissing van de vaste beroepscommissie (VBC). Op 22.11.2005 en op 25.04.2007 werd er door de ouders van betrokkene een aanvraag voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 aangevraagd voor henzelf en voor hun 5 kinderen. Op 14.12.2007 werd dan ook een tijdelijk verblijf toegekend aan het gezin. Dit tijdelijk verblijf wordt tot op heden verlengd door de ouders van betrokkene. Het tijdelijk verblijf van betrokkene zelf, geldig tot 06.01.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kon niet verder verlengd worden. In de beslissing dd. 30.10.2017, hem betekend op 13.11.2017, werd namelijk bepaald dat betrokkene, omwille van zijn onafgebroken opsluiting sinds 13.09.2015 en omwille van de meerdere veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen, ónmogelijk nog economisch actief kan zijn en geen recente en effectieve tewerkstelling kan aantonen. Hierdoor toont betrokkene niet meer aan dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Het beroep tegen deze beslissing werd op 12.04.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Ook blijkt uit de verklaringen van betrokkene (zie hieronder) dat betrokkene veel familie heeft in België. Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken.

Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De verklaring dat betrokkene er niet is opgegroeid en nooit op zijn eigen benen heeft gestaan, volstaat ook geenszins om te kunnen spreken van een vrees in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken :

Betrokkene beweert sinds 2004 in België te verblijven (zie hoorrecht). Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij hier op 27.05.2004 werd ingeschreven als kind van een asielzoeker-ouders (op 14 jarige leeftijd). Deze procedure werd op 08.11.2005 afgesloten en betekend door een negatieve beslissing van de vaste beroepscommissie (VBC). Op 22.11.2005 en op 25.04.2007 werd er door de ouders van betrokkene een aanvraag voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 aangevraagd voor henzelf en voor hun 5 kinderen. Op 14.12.2007 werd dan ook een tijdelijk verblijf toegekend aan het gezin. Dit tijdelijk verblijf wordt tot op heden verlengd door de ouders van betrokkene. Het tijdelijk verblijf van betrokkene zelf, geldig tot 06.01.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kon niet verder verlengd worden. In de beslissing dd. 30.10.2017, hem betekend op 13.11.2017, werd namelijk bepaald dat betrokkene, omwille van zijn onafgebroken opsluiting sinds 13.09.2015 en omwille van de meerdere veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen, onmogelijk nog economisch actief kan zijn en geen recente en effectieve tewerkstelling kan aantonen. Hierdoor toont betrokkene niet meer aan dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Het beroep tegen deze beslissing werd op 12.04.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Ook blijkt uit de verklaringen van betrokkene (zie hieronder) dat betrokkene veel familie heeft in België. Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven 'en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Belgrado /Servië."

Eveneens op 16 juli 2020, met kennisgeving op 17 juli 2020, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer :

Naam: I. (...)

Voornaam: B. (...)

Geboortedatum: (...).1990

Geboorteplaats: Gracanica, Pristina

Nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.07.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken :

Betrokkene beweert sinds 2004 in België te verblijven (zie hoorrecht). Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij hier op 27.05.2004 werd ingeschreven als kind van een asielzoeker-ouders (op 14 jarige leeftijd). Deze procedure werd op 08.11.2005 afgesloten en betekend door een negatieve beslissing van de vaste beroepscommissie (VBC). Op 22.11.2005 en op 25.04.2007 werd er door de ouders van betrokkene een aanvraag voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 aangevraagd voor henzelf en voor hun 5 kinderen. Op 14.12.2007 werd dan ook een tijdelijk verblijf toegekend aan het gezin. Dit tijdelijk verblijf wordt tot op heden verlengd door de ouders van betrokkene. Het tijdelijk verblijf van betrokkene zelf, geldig tot 06.01.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kon niet verder verlengd worden. In de beslissing dd. 30.10.2017, hem betekend op 13.11.2017, werd namelijk bepaald dat betrokkene, omwille van zijn onafgebroken opsluiting sinds 13.09.2015 en omwille van de meerdere veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen, onmogelijk nog economisch actief kan zijn en geen recente en effectieve tewerkstelling kan aantonen.

Hierdoor toont betrokkene niet meer aan dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Het beroep tegen deze beslissing werd op 12.04.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Ook blijkt uit de verklaringen van betrokkene (zie hieronder) dat betrokkene veel familie heeft in België. Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken.

Betrokkene werd op 17.10.2019 gehoord door de migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde toen in België te verblijven sinds 2004. Hij kwam vanuit Duitsland waar hij opgroeide bij zijn grootouders. Verder geeft betrokkene aan in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten (paspoort) en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts wist hij hier nog aan toe te voegen in België een duurzame relatie te hebben met S.B. (...) (geen recht op verblijf), familie (ouders, broer, zus en neven – allemaal geen recht op verblijf) en minderjarige kinderen te hebben in het Rijk. Namelijk 3 kinderen waarvan één met een Belgische onderdane dat niet erkend werd door hem (erkenning stopgezet omdat zijn verblijf werd ingetrokken) en 2 kinderen met S.B. (...) (geen recht op verblijf). Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft, genaamd S.B. (...) en dat zij samen twee zonen hebben (N. (...), geboren op (...).2013 en B. (...), geboren op (...).2015). Uit het administratief dossier blijkt dat geen van deze persoon recht op verbleef heeft in België. Ook blijkt uit het administratief dossier van zijn vriendin dat zij zich in februari 2020 in Duitsland bevond waar zij op 05.02.2020 internationale bescherming verzocht heeft. Er kan dan ook besloten worden dat de kinderen en partner van betrokkene geen recht hebben op verblijf in België. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn familieleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen omwille van een gezinsleven met zijn partner en kinderen. Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene

bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopenonderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De verklaring dat betrokkene er niet is opgegroeid en nooit op zijn eigen benen heeft gestaan, volstaat ook geenszins om te kunnenspreken van een vrees in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen en aan beschadiging-vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, feiten waarvoor hij op 02.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en aan sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld door de politierechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden + 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, met gebruik of vertoon van wapens, aan woonstschennis met geweld, bedreigingen of braak, door twee of meer personen, aan verkrachting op meerderjarige en aan afpersing als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 27.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis dd. 27.11.2015 blijkt dat betrokkene op zoek was naar geld en/of drugs en dat hij hiertoe niet enkel grof geweld gebruikte, maar dat de slachtoffers meer dan een uur werden geslagen en vernederd. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij geen enkel respect had voor de slachtoffers, doch hen eerder aanzag als eerder marginale personen, die dan ook maar het slachtoffer mochten worden van zijn aanhoudende geweldplegingen. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-onwettig bezit, cannabis, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 22.06.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden. De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

Op 24 juli 2020 heeft de verzoekende partij het grondgebied verlaten en is zij vertrokken naar haar land van herkomst.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid aan met betrekking tot het eerste middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, nu de verzoekende partij gezien haar vertrek op 24 juli 2020 geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bijlage 13septies.

De Raad stelt vast dat uit de gegevens waarover hij beschikt blijkt dat de verzoekende partij op 24 juli 2020 werd gerepatriëerd naar Servië. Hierdoor heeft de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, volledige uitwerking gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. Aldus dient te worden vastgesteld dat het beroep in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 juli 2020 zonder voorwerp is geworden en om deze reden onontvankelijk is.

De repatriëring heeft verder tot gevolg dat het inreisverbod van 16 juli 2020, dat de tweede bestreden beslissing vormt, in werking is getreden en rechtsgevolgen heeft (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53). Aldus dient te worden aangenomen dat de rechtsgevolgen van genoemd inreisverbod van tien jaar ingaan vanaf de datum dat de verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, namelijk op 24 juli 2020.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810; RvV (AV) 12 december 2014, nr. 135 040). Wanneer er twijfel rijst omtrent haar belang, komt het dan ook de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Nu het inreisverbod dat aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht in werking is getreden, kan worden aangenomen dat de verzoekende partij belang heeft om de nietigverklaring te vorderen van dit inreisverbod dat haar verbiedt om gedurende tien jaar het Belgisch grondgebied te betreden.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In het middel gericht tegen het inreisverbod voert de verzoekende partij de schending aan van “*alle beginselen van behoorlijk bestuur*”, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Servië.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker is als minderjarig kind naar België gekomen en woont sinds 2004, intussen 16 jaar, ononderbroken in België. Dit behelst bijna zijn volledig leven, hetgeen vanaf zijn tienerjaren, zich hier in België heeft afgespeeld.

Verzoeker heeft verschillende opleidingen gevolgd in de gevangenis en dit met oog op zijn reclassering. Ook had verzoeker reeds zicht op een tewerkstelling indien hij (vervroegd) werd vrijgelaten uit de gevangenis bij B.G.A. (...) BVBA.

Verzoeker tracht momenteel zijn leven echt een andere wending te geven en heeft ondertussen ook wat positieve dingen gedaan tijdens zijn langdurig verblijf in België. Met dit geheel der feiten heeft men echter geen rekening gehouden. Men heeft zich enkel blindgestaard op de correctionele veroordelingen van verzoeker zonder zijn mogelijkheden tot reclassering na te gaan en zonder zijn inzet in de gevangenis om te re-integreren in de maatschappij na te gaan. Verzoeker heeft kinderen waarvoor hij wenst in te staan. Deze verblijven momenteel bij zijn ouders, die de zorg van hen op zich nemen, nu verzoeker in de gevangenis verblijft.

De persoonlijke en de gezinssituatie van verzoeker moeten grondig worden onderzocht teneinde na te gaan of de voorgenomen maatregel geschikt is en niet verder gaat dan strikt nodig is om het nagestreefte doel te verwezenlijken, en of er minder strenge maatregelen mogelijk zijn om dat doel te bereiken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de volgende elementen die opgenomen zijn in artikel 28, eerste lid Richtlijn 2004/38/EG:

Gevolgen van de verwijdering voor de economische, de persoonlijke en de gezinssituatie van de betrokkene (m.i.v. de andere familieleden die het rechten hebben om in het gastland te blijven);

De ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen in het land van herkomst van de betrokkene zouden kunnen worden geconfronteerd;

De sterkte van bindingen (verwanten, bezoeken, talenkennis) - of het ontbreken van bindingen met het land van herkomst en met het gastland;

De duur van het verblijf in het gastland;

Leeftijd en gezondheidssituatie.

Men weigert rekening te houden met zijn positieve vooruitgang in de gevangenis en zijn gunstig reclasseringsplan.

Thans wordt zijn reclassering bemoeilijkt door huidige bestreden beslissing. Hiervoor is zijn tewerkstelling van groot belang.

Men weigert rekening te houden met de actuele situatie van verzoeker! Men blijft verwijzen naar het verleden van verzoeker. Hij weet dat dit ernstig is, doch hij stelt alles in het werk mede dankzij zijn huidige relatie, om zijn leven een andere wending te geven en zo snel mogelijk tewerkstelling te kunnen vinden, zijn schuld te kunnen aflossen en op een positieve manier bij te dragen in onze maatschappij.

Hij is zelf tot inzicht gekomen en is daarom teruggekeerd. Hij wenst zijn leven niet langer te hypothekeren en doet hiervoor al het mogelijke. Hij wenst eindelijk de vaderrol voor zijn kinderen op te nemen.

Een bevel om het grondgebied te verlaten evenals een inreisverbod zijn maatregelen die slechts in individuele gevallen kunnen worden genomen wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging vormt, die fundamenteel de bescherming van de openbare orde kan aantasten. Maatregelen ter algemene preventie kunnen niet worden genomen. Men houdt geen rekening met het feit dat verzoeker zijn leven tracht om te gooien.

Het feit dat een persoon meermaals werd veroordeeld, is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde. Bij de beoordeling van de bedreiging van de openbare orde dient men ook rekening te houden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade.

In casu heeft men met dit alles geen rekening gehouden. Men heeft louter vastgesteld dat verzoeker reeds meermaals op correctioneel niveau veroordeeld werd. Men heeft verder geen onderzoek gedaan naar de inzet van betrokkene om zich te re-integreren in de maatschappij. Dit is nochtans onontbeerlijk wanneer men besluit om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, gepaard gaand met een inreisverbod voor een duur van 10 jaar.

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjdst gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek waarbij de beslissing eveneens rekening houdt met een concrete belangenafweging. De belangen van de vreemdeling dienen te worden afgewogen tegen de belangen van de Overheid.

In casu werd door de Overheid geenszins afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing om het grondgebied te verlaten evenals het inreisverbod. De beslissing houdt geen rekening met de verregaande gevolgen voor het gezin van verzoeker en de ontwrichting van zijn (familiale) relaties.

In de afweging van keuzemogelijkheden moet de Overheid voldoende gewicht geven aan de belangen van de vreemdeling, inclusief zijn familie, maar vooral zijn kinderen. Men moet de voordelen tegen de nadelen afwegen en de gekozen sanctie moet in verhouding staan tot de belangen en de situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn familie hier in België verblijft (moeder, vader, kinderen) en omdat hij geen enkel opvangnetwerk heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker is als minderjarige naar België gekomen, samen met zijn familie en genoot sinds 2007 verblijfsrecht in België.

L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.

Ook kan hij niet terugvallen op andere familieleden gezien zij reeds allen niet meer woonachtig zijn te Servië. Verzoeker zelf is ondertussen reeds 16 jaar in België en heeft geen enkele band met Servië. Hij zal daar dan ook niet kunnen aarden.

Bij de beslissing heeft men geen rekening gehouden met de actuele situatie van de familie van verzoeker en schuift men gewoonweg de opvang en steun van verzoeker in de schoenen van vreemden die eventueel voor hem zouden kunnen instaan. Het staat dus wel degelijk vast dat verzoeker niemand heeft om naar terug te keren in Servië.

De beslissing werd niet genomen rekening houdend met de vereiste redelijkheid die van een Overheid mag worden verwacht.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Verzoeker zijn administratief dossier bevat belangrijke bewijsstukken die aantonen dat hij een prima parcours aflegt tijdens zijn detentieperiode. Hiervan wordt niets vermeld in huidige beslissing.

Ik wens voorbehoud te maken voor eventuele nieuwe documenten i.v.m. zijn reclassering. Hij is deze nog aan het verzamelen, doch deze zijn zeker van belang bij het oordeel over zijn verblijf.

In de bestreden beslissing kan er geen enkele verwijzing worden teruggevonden die impliceert dat verzoeker in de gevangenis hard werkt aan zijn re-integratie.

Verder heeft men geen rekening gehouden met de context van de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Verzoeker kwam in het verleden in aanraking met slechte vrienden waardoor ook hijzelf op het verkeerde pad kwam. Hierdoor liep het vaak mis en deed hij dingen waarvan hij nu oprecht spijt heeft. Hij heeft thans ingezien dat zijn familie en zijn kinderen veel belangrijker zijn en daarom wil hij zich naar de toekomst toe enkel inzetten op zijn familiërelaties en verder werken aan zijn toekomst. Hij wenst zich dan ook in te zetten voor re-integratie in de maatschappij. Met het geheel van deze elementen werd geen enkele rekening gehouden!

Hij kan bij vrijlating starten bij 'B.G.A. (...) BVBA'. Hij was hier in het verleden reeds tewerkgesteld.

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt hier ook niet de minste belangenafweging gemaakt.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 10 jaar zodanig groot zijn.

Zijn kinderen verblijven nl. in België en worden opgevoed en opgevangen door hun grootouders, de ouders van verzoeker.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in dezen bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 10 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 10 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Ondanks te beschikken over de volledige gegevens m.b.t. de kinderen wordt hier alles behalve rekening mee gehouden. Hij wenst de zorg van zijn kinderen op zich te kunnen nemen, iets wat niet kan indien hij dient terug te keren naar Servië.

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een familieband onderhoudt met ouders en zijn kinderen.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Er wordt gesteld dat meerderjarige kinderen en hun ouders een bijzondere afhankelijkheidsrelatie dienen aan te tonen. De ouders van verzoeker staan in voor de zorg en opvoeding van zijn kinderen. Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Servië wel degelijk een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Vooraleer verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd, woonde hij bij zijn ouders.

Zowel zijn familie als zijn kinderen houden regelmatig contact en komen hem regelmatig bezoeken in de gevangenis.

Verzoeker vormt wel degelijk een gezin met zijn ouders en kinderen in de zin van artikel 8 EVRM. Bovendien hebben zijn ouders recht op verblijf in België. Zij hebben ook steeds op hetzelfde adres gewoond. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM indien er elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. In casu is er wel degelijk sprake van deze elementen. Verzoeker is afhankelijk van zijn ouders om daar zijn in trek te nemen bij een invrijheidsstelling. Bovendien is hij afhankelijk van zijn ouders om de zorg van zijn kinderen op hen te nemen.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn familie hier in België verblijft en omdat hij geen enkel opvangnetwerk heeft in zijn land van herkomst zoals hierboven reeds uiteengezet.

De situatie m.b.t. zijn kinderen werd allesbehalve onderzocht. Nochtans is verwerende partij van hen op de hoogte. Zijn vorige advocaat heeft nl. de gegevens reeds opgegeven in een vorige procedure.

Bij de beslissing heeft men geen rekening gehouden met de actuele situatie van de familie en de kinderen van verzoeker, noch de actuele familiale situatie en schuift men gewoonweg de opvang en steun van verzoeker in de schoenen van vreemden, mensen die verzoeker van haar noch pluim kent.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Servië, dan zal dit een schending uitmaken van artikel 8 EVRM!"

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, haalt verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Hij herhaalt zijn betoog uit het eerste middel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden verzoeker vrijwillig naar zijn land van herkomst werd gerepatriëerd. Hij is derhalve in de mogelijkheid om er, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van te vragen.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier.

De motivering van het inreisverbod en de bepaling van de duur van 10 jaar luidt als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Betrokkene vormt een risico op onderduiken : Betrokkene beweert sinds 2004 in België te verblijven (zie hoorrecht). Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij hier op 27.05.2004 werd ingeschreven als kind van een asielzoeker-ouders (op 14 jarige leeftijd). Deze procedure werd op 08.11.2005 afgesloten en betekend door een negatieve beslissing van de vaste beroepscommissie (VBC). Op 22.11.2005 en op 25.04.2007 werd er door de ouders van betrokkene een aanvraag voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 aangevraagd voor henzelf en voor hun 5 kinderen. Op 14.12.2007 werd dan ook een tijdelijk verblijf toegekend aan het gezin. Dit tijdelijk verblijf wordt tot op heden verlengd door de ouders van betrokkene. Het tijdelijk verblijf van betrokkene zelf, geldig tot 06.01.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kon niet verder verlengd worden. In de beslissing dd. 30.10.2017, hem betekend op 13.11.2017, werd namelijk bepaald dat betrokkene, omwille van zijn onafgebroken opsluiting sinds 13.09.2015 en omwille van de meerdere veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen, onmogelijk nog economisch actief kan zijn en geen recente en effectieve tewerkstelling kan aantonen. Hierdoor toont betrokkene niet meer aan dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Het beroep tegen deze beslissing werd op 12.04.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Ook blijkt uit de verklaringen van betrokkene (zie hieronder) dat betrokkene veel familie heeft in België. Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken. Betrokkene werd op 17.10.2019 gehoord door de migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde toen in België te verblijven sinds 2004. Hij kwam vanuit Duitsland waar hij opgroeide bij zijn grootouders. Verder geeft betrokkene aan in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten (paspoort) en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts wist hij hier nog aan toe te voegen in België een duurzame relatie te hebben met S.B. (...) (geen recht op verblijf), familie (ouders, broer, zus en neven – allemaal geen recht op verblijf) en minderjarige kinderen te hebben in het Rijk. Namelijk 3 kinderen waarvan één met een Belgische onderdane dat niet erkend werd door hem (erkenning stopgezet omdat zijn verblijf werd ingetrokken) en 2 kinderen met S.B. (...) (geen recht op verblijf). Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft, genaamd S.B. (...) en dat zij samen twee zonen hebben (N. (...), geboren op (...).2013 en B. (...), geboren op (...).2015). Uit het administratief dossier blijkt dat geen van deze persoon recht op verbleef heeft in België. Ook blijkt uit het administratief dossier van zijn vriendin dat zij zich in februari 2020 in Duitsland bevond waar zij op 05.02.2020 internationale bescherming verzocht heeft. Er kan dan ook besloten worden dat de kinderen en partner van betrokkene geen recht hebben op verblijf in België. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn familieleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen omwille van een gezinsleven met zijn partner en kinderen. Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM

kan dan ook niet aangenomen worden. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat betrokkene er niet is opgegroeid en nooit op zijn eigen benen heeft gestaan, volstaat ook geenszins om te kunnen spreken van een vrees in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen en aan beschadigingvernietiging- van landelijke of stedelijke afsluitingen, feiten waarvoor hij op 02.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en aan sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld door de politierechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden + 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, met gebruik of vertoon van wapens, aan woonstschennis met geweld, bedreigingen of braak, door twee of meer personen, aan verkrachting op meerderjarige en aan afpersing als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 27.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis dd. 27.11.2015 blijkt dat betrokkene op zoek was naar geld en/of drugs en dat hij hiertoe niet enkel grof geweld gebruikte, maar dat de slachtoffers meer dan een uur werden geslagen en vernederd. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij geen enkel respect had voor de slachtoffers, doch hen eerder aanzag als eerder marginale personen, die dan ook maar het slachtoffer mochten worden van zijn aanhoudende geweldplegingen. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-onwettig bezit, cannabis, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 22.06.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden. De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

Het bestreden inreisverbod geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en tevens wordt verduidelijkt dat het inreisverbod genomen wordt omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom verzoeker door zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er wordt niet enkel verwezen naar de opgelopen veroordelingen, maar er wordt tevens rekening gehouden met de ernst van de gepleegde feiten en de impact ervan op de samenleving. Er wordt duidelijk vermeld waarom de verwerende partij van mening is dat druggerelateerde feiten een gevaar vormen voor de openbare orde. Er wordt verwezen naar het gewelddadig karakter van drugsfeiten.

In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat verzoeker inbreuken gepleegd heeft die de openbare orde van het land kunnen schaden, zoals bepaald in artikel 8 §2 EVRM, waardoor het feit dat

verzoekers familie in België verblijft en hij aldus een bescherming conform artikel 8 §1 EVRM zou kunnen genieten, niet kan worden behouden.

Er wordt eveneens gemotiveerd dat verzoekers partner en kinderen in februari 2020 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en aldus geen verblijfsrecht in België hebben. Verzoeker toont evenmin met een begin van bewijs aan dat zijn partner en kinderen thans wel in België zouden verblijven en er verblijfsrecht zouden genieten.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is niet ernstig."

4.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij beweert dat de motivering niet afdoende is maar brengt geen enkel concreet argument bij. De Raad stelt vast dat zij, waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en kennelijk onredelijk werd genomen, in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Op 16 juli 2020 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt omdat de maximale periode van verblijf in het Rijk van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots werd overschreden en omdat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat diezelfde dag aan de verzoekende partij een inreisverbod van 10 jaar werd uitgereikt op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet omdat zij een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet werd aan de verzoekende partij daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestond. Omdat dit bevel om het grondgebied te verlaten van

dezelfde datum als het bestreden inreisverbod geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorzag, moest dit bevel op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervolgens gepaard gaan met een inreisverbod.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met “*alle elementen en het geheel van de elementen*”, toont zij door te verwijzen naar haar verblijfshistoriek, haar traject in de gevangenis en haar gezinssituatie niet concreet aan met welk element geen rekening zou zijn gehouden bij het opleggen van het inreisverbod. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verwerende partij zich – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt – allerminst heeft beperkt tot het blindstaren op de veroordelingen. De verwerende partij wijst integendeel ook zelf op het jarenlange verblijf van de verzoekende partij in België en het opgebouwde sociale netwerk, en gaat vervolgens uitgebreid in op de familiale situatie om te motiveren waarom deze de afgifte van een inreisverbod niet in de weg staat, gelet op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM (zie ook verder). Zo wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene beweert sinds 2004 in België te verblijven (zie hoorrecht). Uit het administratief van de betrokkene blijkt dat hij hier op 27.05.2004 werd ingeschreven als kind van een asielzoeker-ouders (op 14 jarige leeftijd). Deze procedure werd op 08.11.2005 afgesloten en betekend door een negatieve beslissing van de vaste beroepscommissie (VBC). Op 22.11.2005 en op 25.04.2007 werd er door de ouders van betrokkene een aanvraag voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 aangevraagd voor henzelf en voor hun 5 kinderen. Op 14.12.2007 werd dan ook een tijdelijk verblijf toegekend aan het gezin. Dit tijdelijk verblijf wordt tot op heden verlengd door de ouders van betrokkene. Het tijdelijk verblijf van betrokkene zelf, geldig tot 06.01.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kon niet verder verlengd worden. In de beslissing dd. 30.10.2017, hem betekend op 13.11.2017, werd namelijk bepaald dat betrokkene, omwille van zijn onafgebroken opsluiting sinds 13.09.2015 en omwille van de meerdere veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen, onmogelijk nog economisch actief kan zijn en geen recente en effectieve tewerkstelling kan aantonen.

Hierdoor toont betrokkene niet meer aan dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Het beroep tegen deze beslissing werd op 12.04.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

De betrokkene verblijft dus reeds lange tijd in België en heeft zijn sociaal netwerk hier dan ook in grote mate uitgebouwd. Ook blijkt uit de verklaringen van betrokkene (zie hieronder) dat betrokkene veel familie heeft in België. Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene niet vrijwillig zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient dan ook te worden besloten dat er een risico bestaat op onderduiken.

Betrokkene werd op 17.10.2019 gehoord door de migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde toen in België te verblijven sinds 2004. Hij kwam vanuit Duitsland waar hij opgroeide bij zijn grootouders. Verder geeft betrokkene aan in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten (paspoort) en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts wist hij hier nog aan toe te voegen in België een duurzame relatie te hebben met S.B. (...) (geen recht op verblijf), familie (ouders, broer, zus en neven – allemaal geen recht op verblijf) en minderjarige kinderen te hebben in het Rijk. Namelijk 3 kinderen waarvan één met een Belgische onderdane dat niet erkend werd door hem (erkenning stopgezet omdat zijn verblijf werd ingetrokken) en 2 kinderen met S.B. (...) (geen recht op verblijf). Voorts verklaarde hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij er niet is opgegroeid, de talen niet spreekt, hij bij zijn ouders wil blijven wonen en nog nooit op zijn eigen benen heeft gestaan. Hij geeft ook aan niet te weten hoe hij daar zou moeten gaan leven en dat het moeilijk is om terug te keren met zijn kinderen. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft, genaamd S.B. (...) en dat zij samen twee zonen hebben (N. (...), geboren op (...).2013 en B. (...), geboren op (...).2015). Uit het administratief dossier blijkt dat geen van deze persoon recht op verbleef heeft in België. Ook blijkt uit het administratief dossier van zijn vriendin dat zij zich in februari 2020 in Duitsland bevond waar zij op 05.02.2020 internationale bescherming verzocht heeft. Er kan dan ook besloten worden dat de kinderen en partner van betrokkene geen recht hebben op verblijf in België. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn familieleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen omwille van een gezinsleven met zijn partner en kinderen. Betreffende de in België verblijvende familieleden van

betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De verklaring dat betrokkene er niet is opgegroeid en nooit op zijn eigen benen heeft gestaan, volstaat ook geenszins om te kunnenspreken van een vrees in de zin van artikel 3 EVRM.

Verder wordt ook ingegaan op de omstandigheden waarin de misdrijven die tot de veroordelingen hebben geleid werden gepleegd, de rol van de verzoekende partij hierin en de maatschappelijke impact van haar handelen. Zo wordt gesteld:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen en aan beschadiging-vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, feiten waarvoor hij op 02.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en aan sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld door de politierechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden + 3 maanden (intrekking WH). De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, met gebruik of vertoon van wapens, aan woonstschennis met geweld, bedreigingen of braak, door twee of meer personen, aan verkrachting op meerderjarige en aan afpersing als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 27.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis dd. 27.11.2015 blijkt dat betrokkene op zoek was naar geld en/of drugs en dat hij hiertoe niet enkel grof geweld gebruikte, maar dat de slachtoffers meer dan een uur werden geslagen en vernederd. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij geen enkel respect had voor de slachtoffers, doch hen eerder aanzag als eerder marginale personen, die dan ook maar het slachtoffer mochten worden van zijn aanhoudende geweldplegingen. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen-onwettig bezit, cannabis, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 22.06.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden. De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.”

De verzoekende partij kan in het licht van deze motivering niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en haar persoonlijk

gedrag. Bovendien ontkent noch betwist zij de feiten. Dat zij deze zou hebben gepleegd doordat zij *“in het verleden in aanraking (kwam) met slechte vrienden”* doet geen afbreuk aan het feit dat zij zelf werd veroordeeld en kan de situatie geenszins vergoelijken.

De verwerende partij concludeert, alles in overweging genomen, dat er een risico bestaat op nieuwe schendingen van de openbare orde, en wijst hierbij ook op het feit dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en de openbare orde ernstig te verstoren, zodat een inreisverbod van 10 jaar in deze omstandigheden proportioneel is. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij tracht het *“leven een andere wending te geven en heeft ondertussen ook wat positieve dingen gedaan”* en zij wijst op het volgen van opleidingen in de gevangenis en een werkaanbieding, kan slechts worden vastgesteld dat zij zich beperkt tot loutere beweringen die niet worden onderbouwd met stukken, evenmin kan hiervan een spoor teruggevonden worden in het administratief dossier. Zo blijkt nergens een bewijs van het beweerde *“gunstige reclasseringsplan”*. Waar zij stelt dat zij voor haar kinderen -waarvan zij stelt dat zij nu bij haar ouders verblijven- wenst in te staan en dat zij een vaderrol zou willen opnemen, betreft dit een louter hypothetisch betoog. Uit hetgeen volgt zal blijken dat ook een afweging omtrent de kinderen werd gemaakt in het kader van het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat de verzoekende partij stelt dat zij tot inzicht is gekomen en daarom is teruggekeerd, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar zij stelt dat de steun en opvang van de verzoekende partij in de schoenen van vreemden wordt geschoven, kan worden opgemerkt dat van de verzoekende partij, die meerderjarig is, kan worden verwacht dat zij in de eerste plaats voor zichzelf kan zorgen. Verder toont zij niet met concrete elementen aan waarom zij meent steun en opvang nodig te hebben. Voorts is het merkwaardig dat de verzoekende partij op eigen initiatief naar haar land van herkomst is teruggekeerd terwijl zij bezwaren lijkt aan te voeren tegen een terugkeer omdat zij *“niemand heeft om naar terug te keren in Servië”* en terwijl zij stelt de zorg voor haar kinderen op zich te willen nemen.

De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen de verwerende partij nog meer rekening had moeten houden. Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar dossier. Overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent evenwel niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod op tien jaar bepaalt en uitgebreid motiveert waarom zij tot deze termijn besluit. Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met dit oordeel leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad dient nog te worden opgemerkt dat deze in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent.

Uit het bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, meer bepaald zijn vermeende gezinsleven, en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar ouders en met haar kinderen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, noch het begrip ‘privéleven’. Deze zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden

(zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, met name ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). De Raad wijst erop dat relaties tussen meerderjarige gezinsleden, zijnde tussen ouders en kinderen dan wel tussen broers, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In deze zaak moet een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar ouders worden aangetoond.

De verwerende partij houdt, blijkens de bestreden beslissing, rekening met de aanwezigheid van de ouders in België en gaat na of er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, wat in deze zaak niet het geval is nu dit niet blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij stipt in haar verzoekschrift slechts aan dat er sprake is van een “afhankelijkheid” omdat haar ouders voor haar kinderen zouden zorgen tijdens haar verblijf in de gevangenis, dat zij steeds bij hen heeft gewoond en bij hen haar intrek zal nemen na haar invrijheidsstelling. De familie en kinderen zouden ook op bezoek komen in de gevangenis. De Raad kan slechts vaststellen dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie werd aangetoond. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift ook tot loutere beweringen en weerlegt bijvoorbeeld niet de bevindingen van de verwerende partij – weergegeven in de bestreden beslissing – dat de kinderen verblijven bij hun moeder, partner van de verzoekende partij, die in februari 2020 in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Het staat dus niet vast dat de kinderen bij de ouders van de verzoekende partij verblijven, zoals deze laatste voorhoudt. Gelet op voorgaande elementen is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar ouders.

Wat de kinderen van de verzoekende partij betreft wordt zoals gesteld gewezen op het feit dat zij bij de partner van de verzoekende partij verblijven en dat uit haar dossier blijkt dat zij in februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. De verzoekende partij weerlegt deze bevindingen niet en beweert slechts dat de kinderen bij haar ouders in België verblijven. In het licht van het voorgaande kon de verwerende partij op goede grond oordelen dat de bestreden beslissing geenszins een scheiding van de verzoekende partij en haar in België verblijvende kinderen tot gevolg heeft, nu noch haar partner noch de kinderen een verblijfsrecht in België hebben, zodat een schending van het recht op een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen niet aan de orde is.

Bovendien ziet de verzoekende partij over het hoofd dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het gezinsleven eveneens wordt gemotiveerd dat, verwijzend naar artikel 8, §2 van de Vreemdelingenwet, gelet op de inbreuken op de openbare orde de bescherming van het gezinsleven niet absoluut is in dit geval.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU